

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIV. In quo tres vltimi primi Cantus Versus proponuntur &
explanantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

consequi potuisset, quemadmodum statim dicemus) hocque modo illam deficere, ac veluti emori omnibus illis quæ non sunt Deus faciendo; vt hac ratione denu-
 detam ac antiqua iam sua pelle spoliaram, nouis induat vestimentis. Atq; ita renouatur illi, sicut aquilæ iuuentus sua, remanendo nouo induta homine, qui secundum Deum (vt ait Apost.) creatus est, quod nihil aliud est, quàm eius illustrare intellectu supernaturali lumine, ita vt intellectus humanus fiat diuinus vnitus diuino. Et eodẽ modo voluntatem illius diuino inflammare amore, ita vt iam voluntas non minus sit quam diuina, non minus scilicet quàm diuino modo amando, vnita iam & vnũ cum volente amoreque diuino effecta, & eodẽ omnino modo memoria. Affectus etiã & appetitus vniuersi secundum Deum diuino modo mutantur. Atq; ita hæc anima erit iam de cælo cælestis, & plus diuina quam humana. Quæ vniuersa (sicut ex ijs quæ dicta sunt, optime animaduerti potest) Deus in ea nocte ista mediante efficit ac operatur, diuinè illam illustrando, ac Dei solius, nulliusque alterius rei anxietatibus inflammando. Quamobrem ipsæ rationabiliterque admodum subiungit confestim anima tertium Cantus versum, quem cum cæteris eiusdem cantus, versibus proponemus, & capite sequenti exponemus.

CAPVT XIV.

In quo tres vicini primi Cantus Versus proponuntur & explanantur.

*O sortem fortunatam,
 Exiui, nec fui obseruata;
 Cum iam esset domus mea
 tranquillata.*

Foelix fors quam primo trium horum versuum decantat anima, contigit illi, ob eam, quæ duobus sequentibus versibus recenset, in quibus illius metaphoram assumit, qui ad aliquid operis circumspectius peragendum, domo suã noctu & in tenebris, sopitis iam domesticis, egreditur, ne quispiam illorum opus inturbet. Cum enim hæc anima opus tam raram, heroicumque esset patratura, ac est seipsam diuino dilecto vnire, foras exit, dilectus quippe non nisi foris, & in solitudine reperitur. Quam etiã ob causam, sponsa solum illum inuenire cupiebat dicens: *Quis mihi det te fratrem meum vt inueniam te foris, & deosculer te?* id est, communicem tibi amorem meum? Expediebat præterea animæ amore captæ, ad exoptatum suum finem consequendũ, noctu egredi, sopore iam oppressis omnibus suis domesticis: hoc est extinctis iam ac noctis istius beneficio vniuersis vilius operationibus, passionibus, appetitibusque suis consopitis, qui sunt domestici ipsius, qui semper quod enigilant, molestissimè ferentes animam ab ipsis liberam euadere, hæc ipsius bona præpediunt. Hi siquidem sunt domestici, de quibus in sancto Euangelio loquitur Saluator *Et inimici hominis domestici eius.* Quare expedierat, istorum domesticorum operationes motusque in nocte ista cõquiescere & sopiri, ne supernaturalibus bonis vnionis amoris cum Deo obstaculo essent, quæ vnio perseverante operatione viuacitateque illorum nequit obtineri. Vniuersa siquidẽ ipsorum molimina & motus præpediunt potius spiritualiũ bonorũ vnionis amoris receptione, quam promouent, nam omnis ipsorum aptitudo & habilitas naturalis, manca insufficiensque est, bonorũ supernaturalium intuitu, quæ sola Dei infusione, passiuè secretè & in silentio animæ cõmu-

li nican-

B.
 Annis
 Cruce

vera
 istica

NVI

129

Cant. 1. 2.

Qui sunt
 domestici
 inimici
 hominis.
 Matt. 10.
 36.

nicantur, vnde necessarium est, vt vniuersæ potentia sileant, vilem suam operationem & humilem abiectionem que propensionem minime intermiscendo, vt infusio- nem hanc diuinam recipiant.

Quamobrem fortunata fors animæ istius fuit, quod Deus in nocte ista vniuersam domus suæ familiam, hoc est, vniuersas potentias, passiones, affectus & appetitus qui in anima sensitiva, & spiritali viuunt, consopierit, vt ipsa ad spiritualem perfecti amoris Dei vnionem posset peruenire. *Exiui nec sui deprehensa* aut obseruata, hoc est, absque eo quod ab illis præpedirer, eo quod in nocte ista consopiti, mortificati que fuerint, quemadmodam dictum est. O quam fortunata fors est, posse animam à domo sensualitatis suæ liberam euadere: Nemo hoc recte capere potest, nisi forte (vt existimo) anima quæ reu hanc experta est. Perspicue enim animaduertet, quam miseram seruitutem seruiebat, quantisque miseris, cum passionum, & appetituum suorum voluptatibus inhæreret, erat subdita, agnosceretque qua ratione vita spiritus sit vera libertas, & opulencia, quæ secum inæstimabilia bona adducit, quorum nonnulla, sequentibus cantibus adnotabimus, ex quibus manifestius patebit, quam merito felici sorti anima noctis huius horrendæ transitum, adscribar.

Fortunata fors est anima posse à domo sensualitatis suæ liberam euadere.

CAPVT XV.

Secundus Cantus, eiusque declaratio proponitur.

CANCION II.

*A escuras y segura,
Por la secreta escala disfragada,
O dichosa ventura,
A escuras y enclada;
Estando y ante casa sosegada.*

SENSVS.

*In obscuro & satis tuta
Per secretos gradus: personata,
O sortem fortunatam,
In tenebris & bene celata
Cum iam domus mea esset tranquillata.*

PROsequitur in hoc cantu anima nonnullas proprietates, obscuritatis noctis istius celebrare, optimam quæ ei per illas euenit, sortem rursus decantando. Reperit autem proprietates huiusmodi, cuidam tacitæ obiectioni respondendo & admittendo ne aliquis existimet, quod quia tot angustiarum tempestates, dubia, timores horroresque, sicuti dictum est, in ista nocte pertransisset, propterea maiori se perditionis periculo obnoxiam fuisse, quin potius in ista obscura nocte maiorem se securitatem esse adeptam, eò quod in ea subtiliter industrioseque aduersarios suos, iter suum semper præpedientes, euadebat. In obscuritate enim noctis immutato schemate pergebat, trium colorum vestimentis, de quibus postmodum sumus locuturi, induta, & per quandam secretissimam scalā, nemine domesticorum conscio (quæ scala sicuti etiam suo loco adnotauimus est viua fides) ad eò contra occultaque ad opus suum melius peragendum egressa est, vt non potuerit non tutissime iter hoc peragere: præterquam consopitis iam, mortificatis & extinctis in nocte ista purgatiua appetitibus, affectibus, passionibusque suis, qui si expergefacti ac viui fuissent, nequaquam egressionem hanc permisissent.